

Sygn. akt II CSK 233/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku P. K., M. K. oraz T. K.
przy uczestnictwie B. K.
o umieszczenie B. K. w szpitalu psychiatrycznym bez jej zgody,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 24 stycznia 2012 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adw. E. T. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w G. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł powiększoną o kwotę podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik uczestniczki postępowania B. K. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 stycznia 2012 r. wnioski o jej przyjęcie do rozpoznania uzasadnił potrzebą stworzenia jednolitej praktyki orzeczniczej sądów w odniesieniu do spraw dotyczących kierowania na leczenie osób do szpitala psychiatrycznego bez ich zgody stosowanie do regulacji zawartej w art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego oraz potrzebą wykładni tego artykułu.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że wykazane w nim zostały przesłanki, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zauważyć należy, że wykładnią wskazanego artykułu ustawy o ochronie zdrowia psychicznego Sąd Najwyższy zajmował się wielokrotnie, co zostało dostrzeżone w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Przywołując konkretne judykaty Sądu Najwyższego pełnomocnik skarżącej nie wykazał przy tym, że zawarte w nich wnioski pozostają ze sobą w sprzeczności albo że zaskarżone orzeczenie wydane zostało w wyniku dokonania przez orzekający Sąd sprzecznej z tymi wnioskami oceny przesłanki zawartej w art. 29

ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego. Argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu wniosku nie dostarcza również podstaw do stwierdzenia, że konieczna jest dodatkowa wykładnia przytoczonego artykułu z uwagi na możliwość rozbieżnych ocen.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 19 pkt 2 w zw. z § 7 ust. pkt 6 i § 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

aw

es